

# INGEZONDEN.

## POKKEN OF WATERPOKKEN?

Op bldz. 761 van dezen jaargang vermeldt HULSHOFF POL in het kort een geval van pokken (het 6de geval van zijn reeks), dat te merkwaardig is, om er maar zoo weinig van te vertellen, als hij deed. Ik hoop dan ook, dat HULSHOFF POL, nu hij onze kritische belangstelling geprikkeld heeft, ons een uitvoeriger beschrijving van dit zeldzame geval, met vermelding van het juiste tijdstip der vaccinatie en van de wijze en het tempo van de ontwikkeling der koepokpuisten, en, kan het, met een grafische reproductie van de gevonden lichaampjes van GUARNIERI, niet onthouden zal. Waarom werd deze pokken-reconvalescent gevaccineerd? Bestond er wellicht twijfel aan de juistheid der diagnose?

Amsterdam, 20 Augustus 1926.

W. F. VELDHUIZEN.

## BEKLEMDE BREUK BIJ ZUIGELINGEN.

In het referaat van SCHEFFELAAR KLOTS over dit onderwerp (dit *Tijdschrift*, 14 Augustus j.l.) kwam mij belangwekkend voor de door MOINIHAN opgemerkte eigenaardige overweging van het vaak voorkomen van breukbeklemming bij zuigelingen in de eerste levensmaand. Dit riep het volgende geval in mijn herinnering terug:

Bij een jongetje van ongeveer 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> maand, dat nog geen verschijnselen van een breuk had vertoond, ontstond plotseling tijdens een heftige huilbui een rechtszijdige beklemde liesbreuk. Na ongeveer een half uur ter plaatse aangekomen, gelukte het mij na eenige moeite de breuk te reponeeren. Daarbij was van een breukpoort bij het kind niets te bespeuren en bestond (ook bij latere huilbuien of buikpers) niet de minste neiging tot uittreden van de breuk. Ik liet dus alle bandage-behandeling, die mij doelloos leek, achterwege en raadde alleen eenige extra opmerkzaamheid aan. Het kind bleef tot heden (ruim een jaar later) volkomen gezond.

Het wil mij voorkomen, dat wij in dergelijke gevallen niet te maken hebben met een breuk in den strikten zin, waarbij toch verslapping van den wand van het lieskanaal een rol speelt, doch met het uittreden van buikingewanden onder invloed van toevallige omstandigheden in den, op dezen leeftijd nog open proc. vaginalis peritonei, die echter voorbestemd was om alsnog zich te sluiten en dit ook inderdaad, blijkens het verdere beloop, doet.

Nadat de proc. vaginalis gesloten is (ik meen na 1 of 2 maanden), zal bij den zuigeling de beklemming (en nu van de echte breuken) pas weer meer veelvuldig voorkomen onder invloed van zwaartekracht, meer lichaamsbeweging, enz., nadat het kind den eigenlijken zuigelingenleeftijd achter den rug heeft. Dit zou de verklaring kunnen zijn van de door MOINIHAN opgemerkte eigenaardige verdeling van het voorkomen van dergelijke gevallen over de levensmaanden.

Daar beklemmingen als de boven beschrevene juist bij zeer jonge kinderen wellicht van deze toch al zeldzame gevallen de meerderheid vormen, lijkt mij de waarschuwing, die VAN CAMPEN in het vorige nummer van dit *Tijdschrift* tegen al te groote activiteit in dezen deed hooren, volkomen op haar plaats.

Amsterdam, 21 Augustus 1926.

W. J. BAIS.